

Ημερολόγιο ασημάντων 419 (αποσπάσματα): Welcome to Ζιζάνια / un quartier des marginalisé·e·s / «Δεν θα χαϊδεύεις ποντίκια όσο περπατάς μαζί μου»

Δημήτρης Τζουμάκας

«...Έχω ακό-
μη τη μυ-
ρουδιά από
τις σαρδέλες
στο εργοστάσιο
κονσερβοποι-
ας στις πρώτες
σελίδες: άπει-
ρες εικόνες
όσφρησης,
όπως έχω και
στο μυαλό μου
τη σκηνή που
η πρωταγω-
νίστρια κάνει
έρωτα με σπα-
σμένο χέρι στο
Ανατολικά της
Εδέμ...»

* Ο Δημήτρης Τζουμάκας γεννήθηκε στην Αθήνα το 1945. Την περίοδο της δικτατορίας έζησε στο Παρίσι και το 1974 μετανάστευσε στο Σίδνεϊ, όπου έζησε μέχρι το 2006. Διδάκτωρ φιλοσοφίας, εργάστηκε σε εφημερίδες στο Σίδνεϊ και δίδαξε ελληνική και συγκριτική λογοτεχνία στα Πανεπιστήμια Macquarie και New South Wales. Έχει βραβευθεί από το αυστραλιανό υπουργείο πολιτισμού για τα βιβλία του «Χαρούμενο Σίδνεϊ» και «Η γυναίκα με τα αγκάθια στο λαιμό».

16.4.2021 . Είδα τον υιό Αντώνη στη Βάρκιζα Παρασκευή. Κουρασμένος και ωραίος! Δεν έκανε εμβόλιο όμως. Γιατί βρε παιδί μου;

-Ακούω για «έξπερτ του κόνβιτ» τι έξπερτ βρε Δημήτρη; Πότε πρόλαβαν μέσα σε ένα χρόνο να γίνουν «ειδικοί» ;

-Δεν φαίνεται να υπάρχει άλλη λύση από τον εμβολιασμό.

-Υπάρχει η αποστασιοποίηση και η προφύλαξη.

-Ε δεν μπορείς να ζεις συνέχεια έτσι.

-Στην Αυστραλία μείναμε ένα χρόνο κλεισμένοι, δούλευα από το σπίτι και τώρα δεν έχουμε καθόλου κρούσματα κι ούτε φτάσαμε τους χίλιους νεκρούς.

- Εντάξει συγκρίνεις την Αυστραλία Τόνυ, μια απομονωμένη ήπειρο με άλλη κουλτούρα, με μια χώρα σαν την Ελλάδα που γίνεται το «μπες βγες».

- Ακριβώς γι αυτό έπρεπε να είναι ακόμη πιο προσεκτικοί εδώ

-Μα εσύ αρνιέσαι το εμβόλιο, το μόνο δραστικό γι αυτή την κατάρα

-Δεν είμαι εναντίον, αν ήμουν στην ηλικία σου θα το έκανα κι εγώ.

-Ναι αλλά αυτό ακούγεται εγωιστικό.

-Αφού με ξέρεις, δεν λέω «να κάνουν οι άλλοι εμβόλιο και βλέπουμε», λέω ότι η εσπευσμένη μαζικότητα έχει μια προχειρότητα.

-Μα αυτή είναι η έννοια του εμβολιασμού: η μαζικότητα η ανθρωπότητα απαντάει με αυτό τον τρόπο.

- Δεν είναι η ανθρωπότητα, είναι οι φαρμακευτικές εταιρείες.

Επιστρέφοντας από τη Βάρκιζα διάβαζα στη διαδρομή μες το λεωφορείο και στο άδειο μετρό μετά, το Άνθρωποι και ποντίκια του Τζον Στάινμπεκ, είναι το μόνο βιβλίο του αμερικανού συγγραφέα που μου έχει ξεφύγει, να τελειώνουμε και μ' αυτό! Ας όψεται ο Γιαννάκης Τσακογιάννης, μαθητές γυμνασίου είμαστε τότε, κάπου είχε πέσει στα χέρια του συμμαθητή μου και το είχε διαβάσει «δώστο μου κι εμένα» του είπα, μου αρέσει ο Στάινμπεκ, «δεν λέει τίποτα απολύτως» μου απάντησε και μούκοψε τη φόρα. Εγώ ήμουν ενθουσιασμένος με τον Στάινμπεκ με το «δρόμο με τις φάμπρικες», έχω ακόμη τη μυρουδιά από τις σαρδέλες στο εργοστάσιο κονσερβοποιίας στις πρώτες σελίδες: άπειρες εικόνες όσφρησης, όπως έχω και στο μυαλό μου τη σκηνή που η πρωταγωνίστρια κάνει έρωτα με σπασμένο χέρι στο Ανατολικά της Εδέμ και αναγνωρίζω και τώρα το ρεαλισμό του αμερικανού συγγραφέα και την ατμόσφαιρα που δημιουργεί, καθώς το λεωφορείο παίρνει γκαγκα-στερικά τις στροφές δίπλα από τα λιμανάκια ενός κόλπου μαγικού, σαν τον Σαρωνικό, ένα απόγευμα. Ήδη από την πρώτη

Ο συγγραφέας Τζον Στάινμπεκ

κιάλας σελίδα αυτού του μικρού βιβλίου υπάρχει η εικόνα από τα πράσινα νερά του ποταμού Σαλίνα υπάρχουν τα νυχτερινά ίχνη που αφήνουν η σαύρα, οι σκύλοι, οι νυφίτσες και οι πατημασιές των ελαφιών. Στο τέλος ο Τζορτζ θα σκοτώσει, μην έχοντας άλλη επιλογή, τον διανοητικά καθυστερημένο φίλο του και η δολοφονία μας φέρνει στο νου τον τρόπο με τον οποίο ο Λέννι σκοτώνει τα ζώα που αγαπάει.

Υπάρχει ένας θεατρικός διάλογος που μοιάζει με γραφή Σαμουήλ Μπέκετ:

-Τι σου χρειάζεται ένα ψόφιο ποντίκι;

-Μου χρειάζεται για να το χαϊδεύω με το δάχτυλό μου όσο περπατάμε, είπε ο Λέννι

-Δεν θα χαϊδεύεις ποντίκια όσο περπατάς μαζί μου.

18.4.2021 Κυριακή. Αφρικανική σκηνή, Δεν θα χαϊδεύεις ποντίκια όσο περπατάς μαζί μου ανοιξιάτικη γύρη, θάνατοι από μεταλλαγμένους ιούς. Στα Ζιζάνια. Welcome to Ζιζάνια. Squatted Social Center Viktoria has a new squatted social center-Ζιζάνια on Fylis and Feron. May it be a neighbourhood space for self-organisation, social interventions, collective resistance and community building. Ανεβαίνω στο πρώτο όροφο της κατάληψης με τη Βιβλιοθήκη. Παρόλο που ακόμη δεν έχει γεμίσει από βιβλία που καταφθάνουν, από τις άλλες συλλογικότητες -όσα πρόλαβαν να σώσουν δηλαδή προτού τα καταστρέψουν οι ορδές του Χρυσοχοΐδη - βρίσκω μία ωραιότατη έκδοση 60 σελίδων, συλλογικό έργο

της αφανούς κοινότητας Το κράτος ως σκοτεινή θρασύτητα του πεπρωμένου. Θωρακίσεις και ρηγματώσεις. Κατεβαίνω και βλέπω να παίζουν σκάκι. Μια κοπέλα συντρίβει ένα νεαρό και μετά του δείχνει τα λάθη του. Το σκάκι είναι το πιο ευγενικό και συγχρόνως το πιο βάρβαρο παιχνίδι. Η κοπέλα είναι επαγγελματίας.

Παίζετε; Μου λέει. Ναι παίζω. With Ζιζάνια we foremostly aim to create a breathing space of interaction and exchange between people of different backgrounds, origins, identities and ages, who speak different languages and have different opinions. Στρώνομαι στο τραπέζι με τη μάσκα μου, μιλάμε λίγο αγγλικά καθώς υπάρχουν Μπαγκλαντές, αφγανοί, τούρκοι, γάλλοι, άγγλοι, πορτογάλοι ασκεπείς. Διαλέγει με άνεση τα μαύρα. Την αιφνιδιάζω θυσιάζοντας τον αξιωματικό χαλώντας της το ροκέ και παίρνοντας δυο πονάκια. Αμύνεται σωστά και βρίσκομαι σύντομα σε μειονεκτική θέση καθώς μάλιστα διπλώνει και μεταφέρει τους πύργους στην πλευρά που έχω κάνει το ροκέ. Στρίμωγμα. Κάνω αντεπίθεση από την άλλη πλευρά κι άλλη θυσία, αμύνεται κάπως παθητικά τώρα κι έτσι αποκτώ την πρωτοβουλία. Ωραία παρτίδα, έχω μια υπεροχή αλλά δεν την εκμεταλλεύομαι παίζουμε περισσότερο από δυο ώρες. Η συμπαθέστατη μικρή δίπλα της με ρωτάει πού δουλεύω. Ήμουν Καθηγητής λέω σε πανεπιστήμιο της Αυστραλίας. Όου λέει εντυπωσιασμένη. Βοηθός λέω, για να ρίξω τους τόνους, ο τίτλος είναι όντως μεγάλος -τι να κάνουμε εδώ στην Ελλάδα ένας πανεπιστημιακός δάσκαλος θεωρείται θεός. «Περίεργο», λέει η κοπέλα, «καθηγητής κι έρχεσαι σε κατάληψη!». Που να της έλεγα κιόλας ότι έκλεισα τον επαγγελματικό μου βίο στο Υπουργείο του Γούστου. Πρώην υπουργείο Τύπου. Έχει γαλανά μάτια και βαμμένα κόκκινα και πράσινα μαλλιά και μιλάει για τον Ντεριντά «για όλους τους μαλάκες Ντεριντά» σα να μασάει τσίχλα Viktoria était (et toujours est) un quartier des marginalisé·e·s - migrant·e·s, communauté queer, travailleur/euses du sexe, usagere·s de drogue, pauvres et personnes que la société met en marge. Cette marginalisation est créée et entretenue par des contrôles de police racistes, des attaques fascistes, le harcèlement sexiste, l'isolation sociale forcée et une profonde précarité du logement. Et plus récemment, nous subissons tous la privation d'espaces de socialisation, puisque nos places ont été envahies par les flics et vendues aux intérêts capitalistes.